

Hoofdstuk 3

Egbert-Jan

“Tijmen, ik weet even niet wat ik zeggen moet. Wat kom jij nou zo laat, of wat zeg ik, zo vroeg doen? Moet jij niet gewoon in bed liggen?”

“Alsof ik zou kunnen slapen, na dat WhatsAppje van je,” reageert Tijmen hoorbaar aangeslagen en bezorgd. “Wat is er allemaal gebeurd, kerel? Het is toch logisch dat ik er ben als dat nodig is. Ook al is het vier uur ‘s nachts. Daar zijn we toch vrienden voor. Waar is Josephine nu? Weet ze het inmiddels al?”

“Ik heb het haar nog niet durven vertellen. Ik dacht dat ze ter plekke zou bezwijken. Het was vreselijk om haar zo te zien. Ik voel me zo schuldig, Tijmen, na alles wat er de laatste tijd is gebeurd. Ik moet er nu voor haar zijn, maar Myrte heeft natuurlijk ook haar verwachtingen.”

“Dat lijkt me iets voor later, Egbert-Jan. Ik breng Myrte straks wel op de hoogte van de ontwikkelingen. Ik loop wel even bij haar langs. Ze snapt heus wel dat je er nu voor Josephine moet zijn. Myrte is er ook bij gebaat dat alles rustig blijft, toch? Maar waar is Josephine nu?”

“Ik heb haar op bed gelegd en wat extra valium gegeven. Ze bleef maar vragen of ik al meer wist over hoe het met Nala was, maar ik kan haar dat toch niet zo maar vertellen? Ik was allang blij dat de dierenambulance er zo snel was, en dat ze Nala meteen meenamen. Toen Josephine een beetje bij zinnen kwam, was Nala gelukkig al weg. Het was ook echt een naar gezicht hoe ze tussen de kaken van dat monster heen en weer geschud werd. Toen hij door dat gat in die schutting sprong en die ravage aanrichtte, ging alle aandacht natuur-

lijk uit naar Beate, maar ik zag meteen dat Nala het niet ... ach gut, ach gut, ach gut, toch ... “

“Daar moet je nu even niet aan denken, Egbert-Jan. Hoe verschrikkelijk het ook is, je hebt nu wel grotere zorgen aan je hoofd, lijkt me. En misschien is het juist allemaal wel een zegen.”

“Een zegen, Tijmen? *Excusez-moi*. De huwelijksceremonie naar aanleiding van het huwelijk van mijn enige dochter, dat natuurlijk helemaal nooit zo ver had mogen komen, is op een werkelijk afschuwelijke manier onderbroken en afgelast. Beate is met spoed op de operatietafel terechtgekomen. Josephine is een zenuwinzinking nabij, Nala is ... eh ... nou ja ... je weet wat ik bedoel en Myrte kan ik ook niet zo lang meer aan het lijntje houden. Door die hypnotherapiesessies zijn we niet alleen dichter naar elkaar toegroeid, maar ze weet ook dingen, Tijmen.”

“Ze weet dingen? Wat bedoel je, Egbert-Jan? Je hebt toch niet ... ? Je weet toch dat je alles kunt kwijtraken als dit bekend wordt?”

“Zo is Myrte niet. Toch? En je weet hoe dat gaat. Iedereen heeft zo ondertussen consulten bij Myrte. Zij weet alles van iedereen in Het Gooi die ertoe doet. Myrte is juist enorm discreet. Dat moet wel met haar vak. Ook wat dat betreft steek ik mijn handen voor Myrte in het vuur, Tijmen.”

Tijmen kijkt zijn vriend geruststellend, maar doordringend aan. Hij laat een veelzeggende stilte vallen, alsof hij extra goed wil laten doordringen wat hij nu tegen Egbert-Jan gaat zeggen: “Je weet dat ik altijd achter je zal staan, Egbert-Jan. Realiseer je echter goed waar je mee bezig bent. Ook voor Myrte staat er veel op het spel. Ik ken jou goed. Ik ken Myrte een beetje. En ik weet natuurlijk wat er vroeger is voor gevallen. Zelfs ver voordat Josephine en jij voor elkaar kozen. Dat heeft jou toen gered, Egbert-Jan. En Josephine zal jou steeds opnieuw redden als dat nodig is. Maar elk elastiek heeft een maximale rekkracht. En dan springt het onherroepelijk. Weet goed wat je op het spel zet, vriend.”

“Nu eerst maar de scherven opruimen van dit debacle,” zucht Egbert-Jan. “Josephine moet het natuurlijk weten van Nala. En dat moet

uiteraard perfect verzorgd en afgehandeld worden. Dat heeft Nala verdiend. En Josephine zal de nodige steun nodig hebben. En zoals ik al zei zal Myrte ook zo haar verwachtingen hebben.

En hoe het met Beate zal gaan vraag ik me ook af? Ten eerste natuurlijk met haar been. We kennen haar al zolang. Het voelt bijna als mijn tweede dochter. Hoe moet dat verder met haar carrière? Misschien moeten we wel een rechtszaak beginnen tegen die ouders. Die Gijs en Sjaan. Totaal onverantwoord om zoveel mensen in die tent en dat tuintje te ontvangen. Ik vraag me af of we ze niet aansprakelijk kunnen stellen voor nalatigheid. Voor zo'n feest moet je toch zorgen dat alle faciliteiten op orde zijn en dat de veiligheid gewaarborgd is.

En Anneloes. Hoe moet het verder met Anneloes? En met die Frans? Weet je wat ik nog steeds niet begrijp. Het gezicht van Anneloes, midden in al die ellende en chaos. Ik weet niet wat ik zag, Tijmen, maar ik ken mijn dochter. Natuurlijk zag ik de wanhoop, het verdriet en de ontredde in haar ogen. Maar ik zag nog iets. En ik kan het niet begrijpen of verklaren, Tijmen. Ik zag ook opluchting. Een soort van opluchting. Begrijp jij dat nou?"